

Ігор СМУТОК

ДРІБНОШЛЯХЕТСЬКІ РОДИ СЯНОЦЬКОЇ ЗЕМЛІ НА ПЕРЕМИЩИНІ У XVI – НА ПОЧ. XVII СТ.

У статті розглядаються міграції шляхти із Сяноцької землі на схід до сусідньої Перемиської землі. З'ясовується, які роди або їхні відгалуження були задіяні у цій міграції. Автор описав обставини, за яких відбувалася міграція, показав, коли і де саме вони осіли на Перемищині. Він дійшов висновку, що міграція сяноцької шляхти відбувалася за кількох обставин: набуття земельної власності, одруження з вихідцями Перемищини та отримання позиттивного володіння у Самбірському та Перемиському староствах.

Ключові слова: *шляхта, рід, переселення, Сяноцька земля, одруження.*

Історико-демографічні дослідження є одним із перспективних напрямів вивчення соціальної історії. Вони дають змогу відстежити кількісні та якісні зміни в суспільстві, уявити передумови та наслідки таких змін. Очевидно, такого роду напрацювання повинні опиратися, передовсім, на дослідження локальних соціальних груп. Адже певним узагальненням повинна передувати копітка скрупульозна робота, спрямована на з'ясування таких аспектів, як коливання чисельності, структури сім'ї, міграції та соціальної мобільності в межах певної соціальної групи.

У статті розглядається вказану проблематику на прикладі дрібної шляхти, показало, як і в яких масштабах відбувалася інтеграція представників вказаної соціальної групи із Сяноцького повіту у дрібношляхетський соціум Перемищини. Цю тезу спробуємо продемонструвати на прикладі вивчення міграції вихідців

© Смуток Ігор, 2010

із дрібношляхетських та вйтівських родів Сяноччини до Перемиської землі у XVI – на поч. XVII ст.

Напрацювання з історичної демографії достатистичного періоду відсутні у вітчизняній історіографії. Як, зрештою, до останнього часу не провадилися на науковому рівні студії з історії руської шляхти Перемиської землі XVI – XVIII ст. Усе це зумовлює новаторський характер цієї публікації.

Рівень контактів та ступінь інтеграції кожного з цих шляхетських родів із перемиською гніздовою шляхтою був різний. Аналіз відомостей про такі контакти та пересування, виявлені в перемиських городських і земських актах, вказує на існування кількох найбільш типових моделей:

1. Поодинокі вихідці з шляхетських родів Жидачівщини провадять фінансово-господарські справи або укладають шлюби з представниками перемиської шляхти. Про їхнє тимчасове чи тривале проживання на території Перемиської землі говорити не доводиться. До таких, зокрема, належали:

Дверницькі. Цей рід з'являється в перемиських городських та земських актах у 1590-х роках. Все це акти стосовно шлюбів того або іншого представника роду Дверницьких, що родичався з місцевими дрібношляхетськими родами Перемищини. Серед них, зокрема, – Комарницькі, Бандрівські, Негребецькі, Лопушанські. Натомість зовсім не має майнових угод за винятком однієї – у 1607 р. Юрко Корчинський Пущин відступив всю свою частку в Корчині, стрийського повіту Миколаю Двірницькому [XLVIII, 558 – 560]. На початку XVII ст. Дверницькі були землевласниками в Устриках. Однак з документу не відомо про які саме йдеться – Устрики Верхні в сяноцькій землі чи Устрики Долішні – в перемиській землі [LII, 424 – 426]. Все це дає підстави стверджувати про відсутність Двірницьких серед землевласників перемиської землі у вказаний період.

Затварницькі. Дочка Симеона Затварницького Марія, була дружиною Іванка Волошиновського, попа з Волошинової самбірського староства (1606), Матвій Затварницький одружився з Анною, дочкою Миколая Терлецького (1614),

Петро Затварницький, брат Матвія, – з Марією, дочкою Грицька Яворського (1614). У 1611, 1612 рр. Симеон Затварницький квітнував, відповідно, Петра Нанівського та Дем'яна Бережанського з суми 200 зл. У 1620-ті р. Затварницькі була власниками землі у Сянках [XLVII, 998]; [L, 524 – 525]; [LI, 1743 – 1744]; [LIII, 1738 – 1739]; [LIV, 403 – 405].

Розпутенські. У 1612 р. Грицько Височанський Смокович позивав Петра Височанського-Швабовича та його спільника Грицька Розпутенського з приводу завдання тілесних ушкоджень [XXVII, 1152 – 1154].

Сянські. Андрій Сянський-Савчич, його син Сенько у 1590-х роках мали кредитно-грошові справи з Петром Чернецьким, Васьком Височанським-Васьковичем, Адамом Дверницьким [XLI, 573 – 574; XLII, 949, 1067; XLIV, 325].

2. Представники дрібношляхетських родів Сяноцької землі, які не тільки одружуються з такими ж представниками Перемищини, а й провадять господарські справи, результатом яких є тимчасове володіння або користування земельною власністю в родинних гніздах сусідньої перемиської шляхти. До таких належали:

Полянські. Подібно до Двірницьких, рід Полянських присутній у документах Перемиського гроду та земського суду, як правило, у статусі однієї зі сторін подружжя: Марія, дочка Петра Полянського, та її чоловік Миколай Височанський-Янкович (1567, 1586, 1589), Іван Полянський та його дружина Анна, дочка Іллі Чернецького (1585), Федір Полянський – Софія, дочка Павла Ільницького-Рибки (1572). Є декілька кредитно-грошових справ між Іваном і Миколою Височанськими-Янковичами та Іваном Полянським (1586, 1590, 1593) та Павлом Канівським і Михайлом Полянським (1612), Валеріаном Страдомським та Георгієм Полянським (1613) [VI, 454]; [XIV, 372]; [XVII, 391 – 392]; [XXVIII, 190 – 191]; [XXX, 398]; [XXXIII]; [XXXIV, 35 – 36, 1001 – 1002]; [XXXV, 686 – 688]; [XXXVII, 883 – 885]; [XL, 1407].

Усі вони безпосередньо не вказують на присутність Полянських у Перемищині, але два документи цього ж періоду все ж таки дають підстави говорити про це. Перший – судова

скарга Павла Комарницького Дружби на князя з Козьової Івана Бубона та Івана Міщовського з приводу завдання тілесних ушкоджень. Село Козьова, розміщене в гірській частині Стрийського повіту біля Сколе, назване “тенутою” Івана Полянського (1585). Другий – квит Федька та Яцька Ільницьких, виданий Петру Полянському та Міщовським-Олеськовичам, яким останні звільнялися від судового процесу з приводу “викочування” 6 підданих з Ільника до села Плав’є, також розміщеного у сколівських горах (1584). Отже, у середині 1580-х рр. Полянські мешкали у Стрийському повіті, що правда, невідомо, за яких обставин вони там опинилися і як довго там перебували [XI, 196 – 197]; [XXXIII, 648].

3. Шляхетські роди, що перебували в тісних родинних і майнових контактах із Перемищиною. Окремі їхні вихідці зуміли набути тут земельну власність та заснували власні відгалуження, повністю інтегровані в місцеве шляхетське середовище й не пов’язані або слабо пов’язані з рештою роду та родинним осідком.

Боберські. Князі з Боберки Сяноцької землі, що межувала з Самбірським повітом, ще у 1570-х рр. мали родинні контакти зі шляхтою вказаного повіту. Так, Яцько Матківський узяв за дружину Настю, дочку Василя Боберського (1577) [XXXI, 279 – 280]. У наступному десятилітті якийсь Сенько Боберський опинився у Кропивниках як власник земельної частки, набутої від Грицька Кропивницького-Черкаса (1586). Мабуть, це той самий Шимко Боберський, добре знаний за актами Самбірської економії, який у 1598 – 1601, 1608 – 1618 рр. займав уряд Дністрового крайника й володів вйтівством і попівством у Лопушанці Леховій, гайдуцьким ланом у Міхновці Самбірського староства [XII, 437 – 438]; [LVI, 17 зв., 51 зв., 150, 769 – 769 зв., 742 зв. – 743, 889]; [LVII, 43 зв., 161 зв. – 162, 297 – 297 зв.]. Троє його синів – Іван, Ясько, Ілля – також були посесорами в Лопушанці Леховій. Ясько, мабуть, старший син, займав у 1618–1620, 1623 рр. уряд дністрянського крайника. Цікаво, що в одному з документів він підписався як Ясько Боберський з Кропивника (1626), що наводить на думку про походження Боберських із Кропивника Дрогобицького староства як

відгалуження Кропивницьких [LVII, 143 зв. – 144 зв.; 151–151зв., 168, 189 – 189 зв., 218 зв. – 219, 209 зв. – 210, 300 зв. – 301, 349 зв., 357, 387, 525].

Добрянські. Одне відгалуження цього роду з'явилося в Самбірському повіті наприкінці XVI ст. Перша згадка про це датується 1579 р., коли Іван Добрянський на прізвисько Сокіл отримав привілей від Стефана Баторія на пожиттєве володіння вйтівством-князівством у Ластівках Самбірського староства. Із пізніших документів відомо, що Іван Добрянський також володів князівством у сусідньому селі Свидник, однак з якого саме часу – не встановлено (відповідний королівський привілей на нього поки що не віднайдений) [XXIX, 55 – 58]; [XLVI, 1563 – 1565]; [LX, 314].

Щойно з'явившись у Перемищині, Іван Добрянський-Сокіл та шестеро його синів стають активними учасниками різноманітних майнових трансакцій за участю місцевої дрібної шляхти.

У перші роки XVI ст. вони вже виступають серед власників земельних наділів у кількох шляхетських гніздах.

Зокрема у 1597 р. Грицько Бориславський заставив Івану Добрянському частку в с. Кропивник Дрогобицького староства. Через тринадцять років Іван уже був власником земельного паю в цьому селі, набутого від спадкоємців покійного Андрія Кропивницького Зубалія. Десь у цей час поряд з Іваном з'являється брат Сенько Добрянський-Соколович. Про його землевласність у Кропивнику певний час не було жодних відомостей. Принаймні на 1621 р. достовірно відомо, що він володів земельною чвертю, яку відступив Івану Брилинському-Михайловичу [XXV, 195 – 196]; [LIV, 755 – 758].

У 1605 р. Павло Монастирський-Грицинич із сином Базилієм, а також Андрій Монастирський Грицинич відступили увесь свій маєток у с. Монастирці Самбірського повіту Івану Соколу та його сином Івану та Іллі Добрянським. Щоправда, ця трансакція заперечувалася Височанськими-Зеленковичами, й у наступні роки нові власники змушені були через перемиський гродський суд відстоювати свої права. У 1607 – 1608 рр. Ілля Добрянський розширив свою власність у Монастирці за рахунок

землі, набутої від Грицька Монастирського-Івановича [XXI, 879 – 880]; [XXI, 434]; [XXIII, 391]; [XLVI, 1125 – 1128, 1157 – 1159]; [XLIX, 563 – 566].

Однак у цьому селі Добрянські не закріпилися. Уже через два роки Ілля збувся частки, отриманої від Грицька Монастирського-Івановича на користь Мартина Ясеницького. А перед 1612 р. Добрянські повністю відступили свій маєток в цьому селі Олександру Угерницькому [XXIV, 603]; [XXVII, 1118 – 1119].

3-поміж синів Івана Добрянського-Соколовича виділявся вже згадуваний син Ілля. Його земельні інтереси, на відміну від батька та братів, не обмежувалися лише вїтївствами-князївствами у Ластївках та Свіднику й частково у Монастирці.

У 1609 р. Ілля з'являється у с. Созані Самбірського повіту. Де він отримав у заставу від Грицька Созанського-Романовича половину млина. Через кілька років він уже був повноправним власником підданого з землею у Созані, набутого від Височанських-Зеленковичів. У 1615 р. Ілля скупив усю частку, звану “Верижата” в Созані від іншого представника роду Височанських – Петра Васьковича. А в у 1620 р. від його брата – Івана Васьковича. Отже, земельний пай, яким володіли Височанські у Созані впродовж XVI ст., опинився у руках Добрянських Соколовичів [XXIV, 1082]; [XXVII, 788]; [LI, 340 – 342]; [LII, 1291 – 1293].

У 1610 – 20-ті роки мав Ілля Добрянський-Соколович якісь майнові справи з Ільницькими та володів землею в Лосинці та Ільнику. Так, у 1619 р. він отримав від Івана Ільницького Фединича дворище в с. Лосинці. У наступному році Ілля отримав від Сенька Яворського-Олехновича ще пївдворища в Ільнику і тримав якісь земельні застави від Грицька Матківського та Костя Кречківського в тому ж селі [LII, 1789 – 1791]; [LIII, 1252 – 1255, 1271 – 1275]; [LV, 53 – 55, 459 – 463].

Водночас, Ілля провадить майнові справи у сусїдньому селі Яворі. У 1620 р. Андрїй Яворський-Горошкович відступив йому свого підданого разом з рухомим і нерухомим майном [XLVIII, 109 – 110]; [LIV, 1899 – 1902].

Отже, за три десятиліття Добрянські-Соколовичі розселилися у Самбірському та Дрогобицькому повітах Перемиської землі, тримаючи два князівства в Ластівках та Свиднику й земельні частки в Кропивнику, Созані, тимчасово в Монастирці, Ільнику та Яворі.

Варто зазначити, що перебравшись на Перемищину, Добрянські Соколовичі ще певний час не поривали із Сяноччиною. Зокрема, у 1597 р. Іван Добрянський Сокол, тримав у заставі с. Сянки від Петра Чернецького, та отримав ще якусь маєтність у сяноцькій землі від останнього у вигляді донації [XLI, 576 – 577]; [XLVI, 1132 – 1134].

Брилинські. Появі Добрянських-Соколовичів у Перемиській землі передувало переселення якогось Конрада Добрянського з Доброї до Брилинців у Перемиському старостві та започаткування ним роду Брилинських. Коли саме це сталося – невідомо. В акті виведення шляхетського походження Брилинських 1582 р. Стефан Брилинський, який, власне, ініціював цю процедуру, названий правнуком Конрада [X, 131 – 134]. Отже, можна припустити, що Добрянські набули вйтівство у Брилинцях наприкінці XV – на поч. XVI ст.

У 1560 – 1570-х роках Брилинські мали якість справи з Копистянськими. Останні заставляли Брилинським свою нерухомість у Копистні. Однак невідомо, чи володіли Брилинські якоюсь власністю у згаданому селі [II, 24 – 25]; [III, 45 – 46].

На поч. XVII ст. Іван Брилинський-Михайлович опинився у Кропивнику Дрогобицького повіту, набувши землі Дмитра Височанського (1615) та Сенька Добрянського-Соколовича (1621) [LI, 448 – 451]; [LIV, 755 – 758].

Должанські, Кривецькі. Посесори вйтівства в Довжках Самбірського староства, що прибрали собі відповідне прізвисько Должанські на початку XVIII ст., писалися Должанські з Доброї. Отже, вони також були вихідцями із Сяноччини та ще одним відгалуженням Добрянських. Засновник роду – Іван? (Грицько?) на прізвисько Шукан? (Шулян?) невідомо в якому році отримав королівський нонсенс на право викупити вйтівства у Дольках та Кривому від Івана Завадського. А у 1578 р. він відступив свої

права на ці війтівства синам: Грицькові – у с. Криве, Остафію – у с. Должки. Від першого походять Кривецькі, що залишалися війтами у Кривому до кінця XVII ст., від другого – Должанські [LIX, 43]; [LX, 162].

Чернецькі. Чернецькі з'явилися вперше в Перемищині у серед. XVI ст. як посесори відразу двох війтівств-князівств у самбірському старостві. Це Стецько Чернецький – у Яблінці Чернецького (1554), і його брати Петро та Андрій – у с. Страна (1561, 1566). До кінця XVI ст. Чернецькі отримали війтівство у Ботельці – Грицько Чернецький у 1566 р. – та село Сможа в тому ж старостві. Нарешті, у 1606 – 1621 рр. Васько Чернецький Стецькович був державцею с. Ісаї. Отже, на поч. XVII ст. в руках Чернецьких було 4 війтівства та село в Самбірському старостві [I, 364]; [LVI, 485 – 485 зв., 571 зв. – 572, 766]; [LVII, 309 зв. – 310]; [LVIII, 559 зв. – 560 зв.]; [XXI, 121 – 122]; [LX, 92; 1, 55; 2, 3309, 3353, 8224; 3, 8961].

Водночас Чернецькі беруть активну участь у земельних та кредитно-грошових справах місцевої шляхти, стаючи поступово землевласниками у шляхетських маєтках.

Так, з-поміж 4 братів, що мешкали у Страні (Петро, Місько, Іван, Андрій), найстарший – Петро Чернецький – з кінця 1570-х р. утримує у заставі землі та підданих у селах Уріжі, Лопушна, від Микити Унятицького (1577), Стецька Монастирського (1584), Івана Уруського-Малковича (1584), Федька Височанського-Михайловича (1590), Андрія Монастирського-Грицинича (1590). На поч. XVII ст. Петро та його син Іван уже були землевласниками в Урожі та Лопушні. Здається, це сталося, через одруження Петра з дочкою Василя Татомира-Вовка, також землевласника, у згаданих селах [XXXIII, 381 – 382, 992 – 993]; [XXXVI, 16 – 17]; [XXXVIII, 1249 – 1251, 1356 – 1357]; [L, 1462 – 1464].

На поч. 1590-х рр. у цих селах з'являється племінник Петра, Васько Чернецький-Грицькович з Ботельки. Цьому передувало його одруження з дочкою Андрія Уруського-Корбьловича. У 1592 р. він тримав у заставі від Івана Уруського-Фільчовича одного підданого та певну власність від спадкоємців свого тестя, однак уже у 1594 р. відступив усю нерухомість в Урожі та Заріччі Стецьку Монастирському. Брат

Петра – Андрій Чернецький – у 1572 р. тримав у заставі 4 підданих від Яцька Блажівського Телепи у с. Блажів [IV, 386 – 388]; [VI, 325]; [XXXIX, 615 – 617].

Чернецькі з Яблінки та Сможі мають справи з шляхтою гірської південної частини Самбірського повіту. Зокрема, Стецько з Яблінки тримає в заставі від Миська Яворського 4 кметів у с. Явора (1584), а його син Дмитро – від Федька Ільницького якусь нерухомість у с. Ільник (1594). Ще один син Стецька – Андрій – у 1614 р. позичив Івана Турецькому-Михайловичу 1000 зл., за які отримав у заставу 10 підданих у с. Турка [XXXIII, 1683 – 1684]; [XLI, 314]; [L, 1274 – 1277].

Вдалося вкорінитися Чернецьким зі Сможі в сусідньому шляхетському селі Матків. У 1590 р. сини Іллі, Іван і Стефан, отримали від Івана Комарницького-Дубчовича якісь землі в цьому селі. Згодом Стефан Чернецький зі Сможі у 1595 р. набув 10 прутів в сусідньому селі Маткові від Яця Матківського Перчовича [V, 1004 – 1007]; [XVI, 789 – 790].

Як бачимо на поч. XVII ст. Чернецькі із Сторони володіли земельними маєтками в Урожі та Лопушній, Чернецькі зі Сможі – у Маткові.

Телешницькі. Ймовірно, походили із Сяноцької землі з котроїсь із Телешниць – Федорової (Ошварової) або Сянської (Сянової), де були посесорами солтиства. Судячи з прізвиська Івана Телешницького – Гошвай (hoszway) – та Василя Телешницького – Ошварович (Oszwarowicz) – ідеться все-таки про першу [XXVI, 1171]; [XXVIII, 394].

Телешницькі з'являються у документах Перемиського городу наприкінці 1570-х рр. На той час якийсь Ілля Телешницький був війтом у с. Катинь Перемиського староства (1577), а Федько і Лехно (батько й син), Телешницькі тримачами заставленої землі власності у сс. Терля, Любохів, Росохи (1581). На поч. XVII ст. Телешницькі продовжували залишатися посесорами війтівства у с. Катинь та мали якусь земельну частку у Стажаві перемиського повіту (1615) [VII, 325 – 327]; [IX, 232]; [XXVI, 1171]; [LI, 2205 – 2208].

Очевидно, що міграція вказаного періоду якісно відрізнялася від міграції XV ст. У попереднє століття вихідці із

Сяноччини переселялися, отримуючи на новому місці маєтки у повноправне володіння. Отже, Блажівські отримали Блажів та Волю Блажівську, Попелі – Попелі та Котів. Уже у наступному столітті такі можливості зникли, натомість використовувалися інші засоби. Це, насамперед, набуття вїтвіств у короліщинах, усього 12 вїтвіств у руках представників з Сяноччини. Друге – скуповування земських маєтків у перемиської шляхти. Цікаво, що таким трансакціям, як правило, передувало укладення шлюбів із представниками місцевих шляхетських родів.

У перспективі – дослідження інших напрямів міграції – як із Львівської та Галицької земель, так і з-поза меж Руського воєводства дасть змогу відтворити комплексну картину формування складу шляхетського стану Перемиської землі Давньопольського періоду.

Джерела та література

- I. Центральний державний історичний архів України у Львові (далі – ЦДІА України у м. Львові). – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 34.
- II. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 36.
- III. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 37.
- IV. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 60.
- V. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 61.
- VI. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 290.
- VII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 293.
- VIII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 295.
- IX. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 297.
- X. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 299.
- XI. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 301.
- XII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 302.
- XIII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 303.
- XIV. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 305.
- XV. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 306.
- XVI. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 307.
- XVII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 310.
- XVIII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 312.
- XIX. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 313.
- XX. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 316.
- XXI. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 321.
- XXII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 322.
- XXIII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 323.

- XXIV. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 325.
 XXV. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 326.
 XXVI. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 327.
 XXVII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 328.
 XXVIII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 329.
 XXIX. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 330.
 XXX. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 24.
 XXXI. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 34.
 XXXII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 35.
 XXXIII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 43.
 XXXIV. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 45.
 XXXV. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 46.
 XXXVI. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 47.
 XXXVII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 48.
 XXXVIII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 49.
 XXXIX. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 51.
 XL. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 57.
 XLI. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 59.
 XLII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 62.
 XLIII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 63.
 XLIV. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 65.
 XLV. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 67.
 XLVI. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 70.
 XLVII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 71.
 XLVIII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 72.
 XLIX. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 73.
 L. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 79.
 LI. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 81.
 LII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 89.
 LIII. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 90.
 LIV. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 92.
 LV. ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 96.
 LVI. Наукова бібліотека Львівського національного університету ім. І. Франка. Відділ рукописних, стародрукованих та рідкісних книг ім. Ф.П. Максименка (далі – НБ ЛНУ. ВРСРК). – Архів Самбірської економії. – Спр. 517/III.
 LVII. НБ ЛНУ. ВРСРК. – Архів Самбірської економії. – Спр. 518/III.
 LVIII. НБ ЛНУ. ВРСРК. – Архів Самбірської економії. – Спр. 548/III.
 LIX. Львівська наукова бібліотека НАН України ім. В. Стефаника. Відділ рукописів. – Ф. 5 “Оссолінські”. – Спр. 2837/III
 LX. Archiwum Główne Akt Dawnych w Warszawie, Archiwum Zamojskich. – Nr. 2978.

1. Селянський рух на Україні 1569 – 1647 рр. Збірник документів і матеріалів. – К. : Наук. думка, 1993.
2. *Matricularum Regni Poloniae Summaria* (далі – MRPS). – Varsovia, 1961. – P. 5, vol. 1.
3. MRPS. – Varsovia, 1965. – P.5, V.2.

Смуток Игорь. Мелкошляхетские роды Сяноцкой земли на Перемышльщине в XVI – нач. XVII вв. В статье рассматривается миграция шляхты из Сяноцкой земли на восток в соседнюю Перемышльскую землю. Прослежено, какие роды или их ответвления принимали участие в этой миграции. Автор раскрыл обстоятельства миграции, показал, когда и где именно они разместились на Перемышщине. Он пришел к выводу, что миграция сяноцкой шляхты осуществлялась при наличии таких обстоятельств: приобретение земельной собственности, брак с выходцами из Перемышльщины, получение пожизненного владения в Самборском и Перемышльском староствах.

Ключевые слова: шляхта, род, переселение, Сяноцкая земля, брак.

Smutok Ihor. Small nobility kins of the Sanok land in the Peremyshl area in the 16th – beginning of the 17th century. The article deals with nobility migration routes from the Syanok land to the east to the neighbouring Peremyshl territory. The author has found out what kins or their branches were involved in the process of migration. He has described in detail the conditions under which the migration took place, shown when and where they began to appear in the Peremyshl area. The author has come to the conclusion that the migration of the Syanok nobility took place under several conditions: receiving land property, marrying Peremyshl land natives and receiving lifetime ownership in the Sambir and Peremyshl districts.

Key words: nobility, kin, migration, Syanok land, marriage.